

ת"פ 22803/11/15 - מדינת ישראל נגד א' ח' (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 22803-11-15 מדינת ישראל נ' ח' (עציר)
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
נגד
הנאשם
ע"י בא-כוחה עו"ד קובי הרוש
א' ח' (עציר) - בעצמו
ע"י בא-כוחו עו"ד ליאור כהנא

17 במאי 2016

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

גזר-הדין יינתן היום בשעה 13:30.

שב"ס מתבקשים להותיר את הנאשם בהיכל בית המשפט.

ניתנה והודעה היום, ט' באייר התשע"ו, 17/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

- לאחר הפסקה -

גזר-דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשלוש עבירות של תקיפה סתם של בת-זוג.

על-פי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום הנאשם והגב' ל' ש' (להלן: "המתלוננת") היו בני זוג מזה כעשרה חודשים והאחרונה הייתה בחודש השביעי להריונה.

עמוד 1

ביום 30.9.15, בשעת הערב, ברחוב **** 00/00 ב***** (להלן: "הבית"), במהלך ויכוח שהתגלע בין השניים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שבעת ששכבה על המיטה אחז בה הנאשם בחוזקה בידה, משך אותה לכיוון הרצפה והפילה ארצה. בסמוך לכך, התרוממה המתלוננת מהרצפה, או אז, תפסה הנאשם בפניה תוך שהוא צועק ומגדף אותה. בהמשך משך הנאשם את המתלוננת מידה בניסיון להוציאה מן הבית (להלן ולשם הנוחות יכונה: "האירוע הראשון").

בתאריך 24.10.15, בשעה 17:30 לערך, בסמוך לרחוב **** 00/00 ב***** , במהלך ויכוח שהתגלע בין השניים על רקע חשדו של הנאשם כי המתלוננת בוגדת בו, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס את חולצתה מאחורה והצמידה כשבטנה פונה לעמוד בטון. בהמשך תפס בחוזקה את פניה של המתלוננת בלסת (להלן ולשם הנוחות יכונה: "האירוע השני").

בתאריך 26.10.15, בשעות הבוקר, בבית, במהלך ויכוח שהתגלע בין הצדדים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שתפס את ידה ומשכה אל מחוץ לבית, בהמשך, משך את חולצתה מאחור, הפילה הרצה וניסה לבעוט בבטנה (להלן ולשם הנוחות יכונה: "האירוע השלישי").

טיעוני הצדדים:

בא-כוח המאשימה בטיעוניו הכתובים לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכללם שלמות גופה, כבודה וביטחונה של המתלוננת, וכן פגיעה בשלימות התא המשפחתי. זה הפנה לגישה המחמירה אותה נוקטים בתי המשפט בעבירות אלימות במשפחה. אשר לנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירה זה הפנה לחומרה הגלומה בהפניית אלימות מקום בו המתלוננת נמצאת בשלבי היריון מתקדמים. עוד הוסיף כי הרקע לכל אחד מן המעשים מצדיק אף הוא החמרה, וזאת בשים לב לכך שברקע של האירוע הראשון עומדת צריכת הסמים של הנאשם שהיתה לצנינים בעיניה של המתלוננת, באירוע השני - סברתו של הנאשם כי המתלוננת אינה מתייחסת אליו, ובאירוע השלישי - הימנעותה של המתלוננת מללכת לבדיקת היריון. אלה כאלה מלמדים על מי שנוקט דפוס התנהגות אובססיבי כלפי המתלוננת, כפי שמוצא ביטוי גם בהודעות ה"פייסבוק". משכך, גם אם אין מדובר באירועי אלימות חמורים, הרי שאין להקל ראש בהם, ובהתנהלותו של הנאשם כמכלול.

אליבא דהמאשימה, מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין 6 ל-18 חודשים מאסר בפועל, כאשר בגדרי המתחם יש למקם את עונשו ברף הבינוני, נוכח שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, וכן נוכח כך שזה ניהל הוכחות, ועל-כן אינו זכאי לאותה הקלה משמעותית לה זכאים מי שמודים ונוטלים אחריות על מעשיהם.

בא-כוח הנאשם, מנגד, מיקד את עיקר טיעוניו במינוריות של מעשי האלימות, כפי שנקבע גם על-ידי בית המשפט בהכרעת-הדין. עוד ציין כי באירוע השלישי ממילא גם לדברי המתלוננת הנאשם לא פגע בה. המדובר בשלושה אירועים שונים שנעשו בסמיכות זמנים יחסית כלפי אותה מתלוננת, ומשכך יש לראותם כאירוע אחד, בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם יחיד. עוד זה הוסיף כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה איננה רלוונטית, ונסובה סביב עבירות חמורות משמעותיות מאלו בהן הורשע הנאשם.

בשל כל אלה, מתחם העונש ההולם מן הראוי שיתחיל ממאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות, ולכל היותר - 12 חודשים ברף העליון שלו. בגדרי המתחם ציין כי עניין לנו בנאשם שלחובתו הרשעה יחידה בלבד, שאינה ממין העניין. המדובר במי שזהו לו מעצרו ומאסרו הראשון. בשל כל אלה ניתן להסתפק בימי מעצרו בלבד.

דין והכרעה

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, שומה על בית המשפט לקבוע האם עסקין ב"אירוע" אחד או במספר "אירועים" נפרדים (ר' סעיף 40ג לחוק העונשין).

על-פי מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע מפיה של כב' השופטת ד' ברק-ארז (בדעת רוב) בעניין ג'אבר, כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע שם, כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. כך גם צוין, כי מבחן "הקשר ההדוק" איננו מבחן קשיח ועתיד להתפתח ממקרה למקרה (עוד בעניין מבחן "הקשר ההדוק" אשר אומץ בעניין אחמד בני ג'אבר, ראו ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נגד מדינת ישראל**; ע"פ 4316/13 **מדינת ישראל נגד רמי חג'אמה ואח'**; ורע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן ואח' נגד מדינת ישראל**, (פורסמו במאגרים המשפטיים)).

בענייננו, הואיל ומדובר במעשים המבוצעים במסגרת מערכת היחסים הזוגית בין הנאשם לבין המתלוננת, כאשר בכל המקרים מדובר באותה מתלוננת, כאשר המעשים מבוצעים בסמיכות זמנים, כאשר האירועים השני והשלישי בהפרש של יום, כאשר אין לומר שישנו אירוע אחד הבולט בחומרתו על-פני יתרת האחרים, וכאשר הרקע לאותם מעשים הינו במהותו דומה (התנהגותו האובססיבית והרכושנית של הנאשם כלפי המתלוננת), או אז יש לקבוע מתחם יחיד.

על-פי סעיף 40ג (א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש בהתאם לעקרון ההלימה, על בית המשפט להתחשב **"בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה"**.

במקרה דנן פגע הנאשם בערכים החברתיים של כבוד האדם, שלמות התא המשפחתי, שמירה על הביטחון האישי ושלמות הגוף וכן בזכות האישה להיות מוגנת מפני אלימות מצד בן זוגה.

על החומרה המיוחדת בעבירות אלו ועל הצורך להוקיע את החולה הרעה הזו מחברתנו, אפנה לפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 792/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.2.2011):

"עבירות אלו, מתרחשות על דרך הכלל בבית פנימה, באין רואה ובאין שומע, ומוסתרות היטב מהסביבה. פעמים רבות, שריו התוקף בקונספציה שגויה לפיה אין בכוחו של החוק לפרוץ את מפתן ביתו, בו רשאי הוא, לשיטתו, לנהוג במשפחתו כרצונו, כמו היתה קניינו. אלמנטים אלו, המשולבים דרך כלל בעבירות האלימות במשפחה, מעצימים את הסכנה הנשקפת מן התוקף כמו

גם את חשיבותם של שיקולי ההרתעה האישית והציבורית".

עוד בעניין זה אפנה לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג... גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפיצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בכגון דא נעה בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד תקופה המגיעה לכדי שנה ואף יותר. על דרך הכלל, הפרמטרים העיקריים שבית המשפט שת ליבו אליהם נוגעים לעוצמת האלימות, תדירותה, האם נעשה שימוש בנשק חם או קר, תוצאות האלימות, פער הכוחות בין הנאשם לקרבן ומידת התלות הקיימת ביניהם, הרקע לביצוע המעשים ועוד. בין היתר, ר': רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מדינת ישראל; רע"פ 6821/08 מסרי נ' מדינת ישראל (18.8.08); ת"פ (מחוזי ב"ש) 37624-01-13 מ"י נ' ד"מ, (28/10/2014); ת"פ (ראשל"צ) 26002-02-13 מ"י נ' פלוני (5.6.14).

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת במדרג הבינוני. ככל שהדבר נוגע לאלימות הפיסית נדמה כי אין מחלוקת גם אליבא דהמאשימה שזו נמצאת במדרג הבינוני-נמוך של עבירות בכגון דא. כפי העולה, מדובר במשיכתה של המתלוננת ממיטתה והפלתה, אחיזה בלסתה, דחיפתה לעבר הקיר, משיכתה בידה וניסיון בעיטה שנותר בגדרי ניסיון, כאשר כבר עתה יצוין כי לא נטען שהנאשם ניסה פעם נוספת לפגוע במתלוננת. דא עקא, כי את חומרת מעשיו של הנאשם אין לבחון אך דרך הפריזמה של סוג ועוצמת האלימות, אלא בשים לב למכלול הנסיבות האופפות את מעשיו. ובמה דברים אמורים.

ראשית, יש ליתן הדעת לעובדה כי אין המדובר במעידה חד-פעמית, אלא בשלושה אירועים שונים אשר בכל אחד מהם נהג הנאשם באלימות כלפי בת-זוגו. הגם שלא הושמעו איומים במהלך אותם אירועים הרי שנלוו להם עלבונות, צעקות ואמירות פוגעניות שונות.

נתון נוסף אשר יש בו כדי להחמיר עם הנאשם נוגע להיות בת-זוגו בכל אחד ואחד מן האירועים בהיריון, בעודה נושאת ברחמה את בנם המשותף. הדברים מלמדים ראשית על אופיו של הנאשם אשר לא השכיל לשים רסנים לאופיו האימפולסיבי והרגזני, חרף נסיבה מיוחדת זו. הדברים אמורים גם בשים לב לפוטנציאל הנזק הגלום במעשיו, שכן הפעלת אלימות הכוללת דחיפתה של המתלוננת והפלתה עשויה לפגוע בעובר וכך הם פני הדברים, וביתר שאת לו היה פוגע הנאשם במתלוננת שעה שזו היתה שכובה על הרצפה. לא בכדי העידה המתלוננת על חששה לשלומה של העובר לאחר האירוע השלישי, נוכח כך שלא חשה בתנועותיו, דבר שהביאה לערוך בדיקה רפואית.

מעשים אלו כוללים בחובם רכיב מובהק של השפלה ופגיעה בכבודה של המתלוננת. ביתר שאת, הדברים אמורים ביחס למפורט באישום השלישי שבו הנאשם משך בידיו את המתלוננת אל מחוץ לבנין והותירה בגשם עד אשר אחותו התערבה בנעשה.

כאמור, בעבירות אלימות במשפחה, עוצמת האלימות ותוצאותיה אינן הקריטריון הבלעדי, ולעתים אף לא המכריע, עובר לגזירת העונש, שכן יש ליתן הדעת גם לרקע לביצוע המעשים. בענייננו, בצדק נטען כי יש בנסיבות ביצוע העבירה כדי ללמד על אופיו האימפולסיבי של הנאשם יחד עם אחיזת תפיסת עולם פטרנליסטית ורכושנית במסגרת הקשר בינו לבין המתלוננת.

כל חטאה של המתלוננת באירוע הראשון היה הבעת מורת רוחה על כך שזה עשה שימוש בחומרים משני תודעה, התנהלות שעמיה לא היתה מוכנה עוד להשלים מקום בו הנאשם עתיד להיות אב לילדם המשותף. באירוע השני הנאשם סבור היה כי לא זכה למספיק תשומת לב מצד המתלוננת. עניין הנשיקה לבן-הדוד מלמד על תחושות הקנאה של הנאשם למתלוננת ונותן הצצה לציפיותיו מן האופן שבו בת-זוגו אמורה להתנהל בנוכחות אחרים ובכלל. המשכו של כתב האישום והאמור באירוע השלישי נעשה מקום בו המתלוננת הודיעה לנאשם כי אין ביכולתה לערוך את בדיקות ההיריון, משום שהתיק הרפואי לא היה מצוי עימה. לא זו בלבד שהנאשם אינו תומך בה ומשמש עזר כנגדה, אלא הלה פוגע ועולב בה.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא יש לקחת בחשבון כי מדובר בנאשם צעיר יחסית הנמנה עם אוכלוסיית ה"בגירים הצעירים", על כל המשמעותיות הנלוות לכך. מדובר במי שלמעט הרשעה מבית המשפט לנוער בגין עבירה שאינה ממין העניין (רכוש) אין לחובתו הרשעות קודמות נוספות. זהו מאסרו ומעצרו הראשון של הנאשם על כל המשתמע מכך. בעקבות מעצרו בתיק דנן הלה כפי הנראה איבד את מקום עבודתו, וכעובדה, לא היה נוכח בהולדת בנם המשותף לו ולמתלוננת. מכאן ניכרת ההשפעה של המאסר והמעצר על הנאשם.

הנאשם ניהל הוכחות, וברי כי אין בכך כדי להחמיר עימו. יחד עם זאת, אין הוא זכאי לאותה הקלה משמעותית לה זכאים אלו הנוטלים אחריות על מעשיהם, חוסכים זמן שיפוטי ומייתרים את עדות הקרבן, על כל המשתמע מכך. למעשה, גם בדבריו לעונש הנאשם שב ואחז בטענתו לפיה לא תקף את המתלוננת.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. למעשה, סימני דאגה רבים הנלמדים מתוך חומר הראיות אליו נחשף בית המשפט נותרו ללא מענה ולמצער לא הובררו דיים. הדברים אמורים הן למידת השימוש שעושה הנאשם אם לאו בחומרים משני תודעה, יכולת שליטה בכעסים ודפוסי התנהגות רכושניים. במצב דברים זה, הרי שיש מקום לתת גם משקל לשיקולי הרתעת היחיד, לצד משקל מה לשיקולי הרתעת הרבים נוכח נפוצות העבירות בהן הורשע הנאשם.

סוף דבר:

מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שבעה חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 4.11.15;
- ב. ארבעה חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון;
- ג. שמונה חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
- ד. 2,500 ₪ פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1, על-פי פרטיה בכתב האישום, שישולם עד ליום 1.11.16.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, ט' באייר התשע"ו, 17/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט